

Zilt Zand

Doorsta de storm en vind je levensdoel

Inhoudsopgave

Proloog	6
Storm	7
Fred.....	9
Aangespoeld	11
De stilte na de storm.....	14
Isra	16
Parelzakjes.....	18
De boordevolle boeken bus.....	21
Venusschelpjes	25
De Waterput.....	27
Zilt zand.....	31
De zorgeloze schooltijd.....	34
Vrije vogel	36
De prins met de zwarte baard.....	39
Bij de neus genomen	41
Augusto	43
Rattekino	45
Poolster.....	48
Octopus.....	50
Het Smaragdgroene Eiland.....	54
Reddingsvest	56
Tír Na nÓg	58
Basbousa, een klein kusje.....	61
De vrije val	64
Ik ga met het tij mee	66
Zeepaardje	69
P. o. o. l. ster	72
De roep van de meeuwen	74
Mare	76
Hocus Pocus... Focus!	79
Bandido	81
Epiloog	88

Zilt Zand

Doorsta de storm en vind je levensdoel

Margareth Hol

Zilt Zand

ISBN 9789464855654

1^e druk: juli 2023

Cover: Margareth Hol

Vormgeving: Koert Pasveer

www.margarethhol.com

www.mijnbestseller.nl

Copyright ©2023 Margareth Hol

Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd in welke vorm dan ook, zonder uitdrukkelijke en schriftelijke toestemming van de uitgever.



Proloog

Ik wilde altijd aan zee wonen
Met roepende meeuwen in hun vlucht
schelpen zoeken op het strand
En zwemmen in de zilte lucht

Ik wilde altijd aan zee wonen
Maar ik woonde in een stad
Met auto's, trams en fietsen
En een flatje met een bad

Ik wilde altijd aan zee wonen
Want ik droomde elke nacht
Van golven, duinen, zeewier
En een sterrenhemel zacht

Ik woon nu aan zee
Met roepende meeuwen in hun vlucht
schelpen zoeken op het strand
En zwemmen in de zilte lucht

Ik woon nu aan zee
En ik ben zo blij als een kind
Want ik heb mijn droom waargemaakt
En voel me vrij als de wind

Storm

Die nacht brulde de wind als een leeuw rond het huisje. Hij sloeg zijn klauwen in de deur van haar huisje en rukte eraan alsof hij die uit zijn sponningen wilde trekken. Mare trok haar deken nog wat verder omhoog en hoopte dat de leeuw snel zou gaan liggen, want ze deed geen oog dicht.

De meeuwen waren 's middags al in grote getale vanaf de zee naar land komen vliegen. Ze was dus gewaarschuwd. Ze had haar zelfgemaakte windvangers naar binnen gehaald en de luiken al vroeg dicht gedaan.

Het was aan het begin van de avond begonnen en de wind leek steeds meer aan te zwellen. Het geklepper van de houten luiken maakte haar onrustig en zelfs Fred vond geen rust in zijn mand. Koude lucht werd door de kieren geblazen en ze besloot om vroeg onder de wol te gaan. Ze hield een hand op haar oor om het geluid van de gierende wind te dempen.

Ze was blij toen ze na een gebroken nacht eindelijk smalle streepjes licht zag verschijnen in de kieren tussen de planken. Dat betekende dat de zon opkwam. Zij was altijd de eerste op het eiland die dat zag. Want haar huis stond het dichtst bij de zee. Aan de lagune. Dat kwam doordat het oorspronkelijk een vissershut was geweest. Ze had het van een visser kunnen kopen, toen hij aan de wal was gaan wonen. Mare was zielsgelukkig geweest, want ze hield van het zout in de lucht en ze hield van het zeewater, dat zich bruisend over het strand uitrolde. Elke ochtend liep zij met haar grote tas over het zand, op zoek naar touw, drijfhout, kreeftenkooien, boeien, scherven aardewerk en noem maar op. Daar maakte ze kunstwerken van die ze op markten verkocht. Van de touwen maakte ze manden of matten. Daar verdiende ze goed geld me. Van haar schrijverij zou ze niet kunnen leven. Toch bleef ze dat ook doen. Elke dag. Die drang om te schrijven was onweerstaanbaar.

Ze had zich door de meeuwen naar dit eiland laten roepen en was langzaam maar zeker een eilandvrouw geworden. Of was ze dat altijd al geweest?

Omdat ze wist dat de zon steeds hoger zou klimmen, besloot Mare om op te staan. Ze waste zich bij de kraan en trok snel een broek en een warme trui aan. Ze trok een wollen muts over haar grijze haren en deed voor de zekerheid ook nog een sjaal om haar hals. Haar winterjack moest voor bescherming tegen de gure wind zorgen. Voorzichtig haalde ze de deur van het slot.

Mare was opgelucht dat ze bij daglicht kon zien wat de storm had aangericht. Zo op het eerste oog leek alles in orde, zag ze toen ze haar hoofd naar buiten stak. Het helmgras was bijna volkomen plat gewaaid door de wind. Het zand rond het huis leek wel aangeveegd, zo gladgestreken was het door de striemende vlagen. Ze wist dat er van alles op het strand aangespoeld zou zijn en besloot om haar tas me te nemen. Ze floot naar Fred die zich niks aantrok van het gebulder buiten en zich nog eens lekker uitrekte in zijn mand. Pas toen Mare voor de tweede keer floot, kwam zijn bruine lijf traag omhoog. Met kwispelende staart voegde hij zich bij zijn vrouwtje, die de tas onder haar arm klemde en de deur stevig achter hen dicht trok.

Fred rende met wapperende oren voor haar uit. De zon stond als een oranje strandbal vlak boven het water. Een groep strandlopertjes trippelde opgewonden achter elkaar aan langs de waterlijn. Ze vlogen op toen Fred langs stooft en streken wat verderop weer neer.

Mare tuurde het strand af en zag dat er veel rommel was aangespoeld. Haar ogen knepen zich samen toen ze in de verte een groot pak zag liggen. Ze kon niet zien wat het was. Het leek op een zwarte plastic zak met een oranje zak erom heen gewikkeld. Ze versnelde haar pas. Ze zag dat Fred al bij het pakket was aangekomen en eraan begon te snuffelen.

Fred

Op een dag was hij daar ineens: Fred. Ze kwam thuis van haar wekelijkse tochtje naar de wal en trof tot haar verbazing een hond aan bij haar voordeur.

Met opgeheven kop en zwiepende staart stond hij daar, alsof hij haar verwelkomde. Bij haar eigen huis notabene. Ze had haar boodschappenkar laten staan en was rustig naar hem toegelopen. 'Waar kom jij nou weer vandaag, hond?' Het was een grote hond, zoals je ze hier op het eiland wel vaker zag. Zijn vacht was glad en lichtbruin. Zijn amberkleurige ogen keken haar vriendelijk aan, terwijl hij aan haar uitgestoken hand rook. Zijn stoere kop liet zich gewillig aaien.

Nadat Mare de boodschappen had ingeruimd en een broodje had gegeten, trof ze de hond opnieuw bij de voordeur aan. Dit keer begroette het dier haar alsof hij haar al jaren kende. Mare merkte dat ze dat leuk vond, maar had er toen nog geen idee van dat hij een blijvertje was. Dat duurde daarna nog best een tijdje. Voordat ze dat echt beseftte.

De ochtend na hun eerste ontmoeting lag de hond slapend bij de deur. De viervoeter liep met haar mee tijdens de strandwandeling en lag bij haar in de tuin als ze daar aan het werk was. Mare betrapte zichzelf erop dat ze de hele tijd tegen hem aan het praten was.

Ze vond het geen prettig idee dat hij de nacht buiten moest doorbrengen. Dus die avond liet ze hem al binnen. De hond plofte direct op het kleed in de keuken neer en sliep daar de hele nacht alsof hij nooit anders gedaan had.

Ze ontdekte dat hij het liefst achter zijn linkeroor geaaid werd. En dat hij dol was op gekookt kippenvlees. Ze moest lachen als hij in gevecht ging met het schuim op de golven. Of als hij een stuk drijfhout achter zich aantrok over het strand. Hij zuchtte van plezier als hij vlak naast haar neerplofte als zij bij de houtkachel zat. En hij blafte op zijn hardst

als hij buiten een onverwacht geluid hoorde. Zodat Mare wist dat hij haar zou verdedigen als dat nodig was.

Fred leerde op zijn beurt dat Mare het niet fijn vond als hij de afvalbak omvergooide, als hij daarin lekkere luchtjes rook. En dat ze moest lachen als hij het zand liet opstuiven terwijl hij om haar heen rende op het strand. Toen hij twee weken ononderbroken bij haar in haar huisje was en niemand hem was komen zoeken, besloot ze om hem te houden. Ze noemde hem Fred.



Ze wist uiteraard nog steeds niet waar hij vandaan kwam. Al kwam hij in elk geval niet van het eiland, want het eiland was maar klein en iedereen kende iedereen en elkaars honden dus ook.

Er waren echte hondenliefhebbers op het eiland en als het onder de 20 graden was kregen de meeste honden een afgeknipte, rek-bare mouw om tegen de kou. Jumping Jack was daar wat te groot voor, dus die kreeg een jas aan. Hij was kreupel en kon niet normaal lopen, maar maakte rare sprongetjes. Een visser had zich over hem ontfermd. Fred was vast over de drooggevalle n zandplaat komen lopen naar het eiland. Mare had geen idee waar hij vandaan kwam. Ze kon zo zien dat het een avontuurlijk beest was. Brutaal ook. Zoals hij daar voor haar deur had gezeten alsof hij daar thuishoorde. Waarin hij gelijk had gekregen. Want Fred was nu niet alleen haar huisge-noot, maar ook haar beste maatje.

